

A Fővárosi Ítéltábla a **felperesi képviselő** által képviselt **felperes neve** (felperes címe) felperesnek,
a **I. rendű alperes képviselőjének neve** által képviselt I.rendű alperes neve (**I. rendű alperes címe**) I. rendű,
és a **II. rendű alperesi képviselő neve** által képviselt II.rendű alperes neve (**II. rendű alperes címe**) II. rendű alperesek ellen
vezető tisztségviselő felelősségének megállapítása iránt indított perben,
a Budapest Környéki Törvényszék 2020. január 15. napján meghozott 6.G.40.275/2018/28. számú ítélete ellen a felperes részéről 29. sorszám alatt, I. rendű alperes részéről 31. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán lefolytatott másodfokú eljárásban - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az I. rendű alperest, hogy a felperesnek 50.000 (ötvenezer) forint + áfa, míg a felperest, hogy a II. rendű alperesnek 50.000 (ötvenezer) forint + áfa másodfokú perköltséget fizessenek meg 15 napon belül.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

- [1] A felperes a keresetében annak megállapítását kérte, hogy az alperesek a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően ügyvezetői feladataikat nem a hitelezők érdekeinek figyelembevételével látták el, ezáltal a **adós neve** (a továbbiakban: adós) vagyona csökkent. A vagyonsökkenés mértékét az adós utolsó nyilvánosságra hozott 2013. évre vonatkozó éves beszámolójában feltüntetett forgóeszköz vagyon értékével egyezően 17.037.000 forintban jelölte meg. Másodlagos kérelme annak megállapítására irányult, hogy az ügyvezetők a fenti magatartásukkal a hitelezők követeléseinek teljes mértékben történő kielégítését megghiúsították.
- [2] Az alperesek érdemi ellenkérelme a kereset elutasítására irányult.

- [3] Az I. rendű alperes arra hivatkozott, hogy ügyvezetői tisztségéről 2013. március 19-én lemondott, és a felszámolási eljárás megindításáig nem tudott arról, hogy ezt nem törölték a cégnyilvántartásból. Állítása szerint lemondásáig az adós nem volt fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben.
- [4] A II. rendű alperes előadta, hogy ügyvezetői tisztségét nem jegyezték be a cégnyilvántartásba, és az adós működésében egyáltalán nem vett részt.
- [5] Az elsőfokú bíróság ítéletével megállapította, hogy az I. rendű alperes az adós ügyvezetőjeként az adós 2009. december 31-én bekövetkezett fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetében ügyvezetői feladatait nem a hitelezők érdekeinek elsődlegessége alapján látta el. Ezáltal az adós vagyona 17.037.000 forint összeggel csökkent, és az I. rendű alperes 17.037.000 forint erejéig kártérítési felelősséggel tartozik az adós felszámolási eljárása során ki nem egyenlített hitelezői követelésekért, egyúttal 17.037.000 forint vagyoni biztosíték nyújtására kötelezte az I. rendű alperest. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Kötelezte az I. rendű alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 721.270 forintot, míg a felperest, hogy a II. rendű alperesnek 175.000 forintot. Ítéletének indokolásában megállapította, hogy a felperes a csődeljárásról és a felszámolási eljárásról szóló 1991. évi XLIX. törvény (a továbbiakban: Cstv.) 3. § (1) bekezdés c)-d) pontja alapján az adós hitelezőjének minősül. Idézte a Cstv. 33/A. § (1) bekezdését. A Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) hatályba lépésével összefüggő átmeneti és felhatalmazó rendelkezésekről szóló 2013. évi CLXXVII. törvény 19. § (2) bekezdés, valamint a 10. § (1) bekezdés alapján arra a következtetésre jutott, hogy az adós és az alperesek közötti belső jogviszonyban a 2015. évben indult felszámolási eljárásra tekintettel a gazdasági társaságokról 2006. évi IV. törvény (a továbbiakban: Gt.) szabályai az irányadóak, míg külső jogviszonyukban a Ptk. rendelkezéseit kell alkalmazni, amelynek kiemelte a 3:13. § (2) bekezdését, a 3:21. § (3) bekezdését, a 3:25. § (1) bekezdését, a 3:21. § (3) bekezdését és a 3:29. § (3) bekezdését. Megállapította, hogy a közhiteles cégnyilvántartás adatai alapján az I. rendű alperes 2002. november 21-től 2016. július 1-ig volt az adós ügyvezetője. A II. rendű alperes ügyvezetői tisztségét nem jegyezték be a cégnyilvántartásba, mert a változásbejegyzés iránti kérelmet a cégbíróság elutasította. Az I. rendű alperes az ügyvezetői tisztségről 2013. március 19-én lemondott, azonban az harmadik személyekkel szemben nem vált hatályossá [a cégnyilvánosságról, a bírósági cégeljárásról és a végelszámolásról szóló 2006. évi V. törvény (a továbbiakban: Ctv.) 22. §], ezért az adós felszámolásával a felszámoló felé irat- és vagyontáadási kötelezettség terhelte. A II. rendű alperes 2013. március 19-ével az adós ügyvezetőjévé vált [Gt. 24. § (2) bekezdés és a Ptk. 3:21. § (3) bekezdés], amelyet nem jegyeztek be a cégnyilvántartásba, azonban mindez a mulasztásának következménye, így a vezető tisztségviselői minőségét a Gt. 24. § (2) bekezdés alapján nem érinti. Ebből arra a következtetésre jutott, hogy mindkét alperes az adós vezetőjének minősült, és a helytállási kötelezettségük a Cstv. 33/A. § (1) bekezdése szerint fennáll. A perben kirendelt igazságügyi szakértő vélemény-nyilvánítása alapján megállapította, hogy az adós fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzete már 2009. december 31-ével bekövetkezett. Ekkor már előre látható volt, hogy nem lesz képes az esedékességkor a tartozásait kielégíteni. Az alperesek egyező tényállítása alapján az I. rendű alperes a társaság vagyonát és iratanyagát nem a II. rendű alperesnek adta át, ugyanakkor a felszámolónak sem adta át az iratokat és a társasági vagyont. Az alperesek a Cstv. 31. § (1) bekezdés a) és d) pontjaiban írt kötelezettségüknek nem tettek eleget, ezért velük szemben a 33/A. § (3) bekezdése szerinti vélelem fennáll. Az I. rendű alperes nem bizonyította, hogy az új tag részére az iratokat és a vagyont átadta. A 2013. március 19-ei taggyűlési jegyzőkönyv (a továbbiakban: taggyűlési jegyzőkönyv) csak utalt arra, hogy a könyvelési anyag átvételéről elismervényt írt alá, azonban az okiratot nem csatolta be. A 2019. március 18-ai átadás-átvételi jegyzőkönyv szerint az I. rendű alperes a könyvelőtől 33 dossziényi iratanyagot átvett, de arra nincs adat, hogy a belépő tagnak átadta. Az üzletrész

értékesítése és a maradék 17.000.000 forint nagyságrendű vagyon és iratanyag ismeretlennek történő kiadása nem értékelhető a hitelezők érdekeit figyelembe vevő eljárásként. Emellett az elsőfokú bíróság az I. rendű alperes terhére értékelte, hogy ügyvezetői tisztsége alatt az adós 300.000.000 forintot meghaladó vagyont vesztett. Tartalékképzési kötelezettségének nem tett eleget, és nem győződött meg a vevő pénzügyi és vagyoni helyzetéről, szándékairól. A taggyűlési jegyzőkönyv valótlanul rögzítette, hogy az adós vagyona fedezetet nyújtott a hitelezői követelésekre. Mindezekre tekintettel a Cstv. 33/A. § (3) bekezdés szerinti vélelmet az I. rendű alperes nem tudta megdönteni.

A II. rendű alperes alappal hivatkozott arra, hogy a Cstv. 31. §-ban írt kötelezettségeinek objektív okok miatt nem tudott eleget tenni. Nem kapta meg az iratanyagot és a vagyont, így az átadási kötelezettségét el sem mulaszthatta. Az adós fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetét nem ismerhette fel, mert az jóval korábban következett be, mint a II. rendű alperes ügyvezetői megbízása, ezáltal a hitelezői érdekek súlyos sérelme és a vagyon elvesztése már ezt megelőzően történt. Erre tekintettel a II. rendű alperes eljárása, illetőleg a változásbejegyzési eljárásban tanúsított mulasztása nincs okozati összefüggésben a cég vagyonvesztésével és a hitelezői érdekek sérelmével. Mindezek miatt a Cstv. 33/A. § (3) bekezdés értelmében eredményesen mentette ki magát, ezért felelősség nem terheli. Az elsőfokú bíróság a Cstv. 33/A. § (2) bekezdése értelmében kötelezte vagyoni biztosíték adására az I. rendű alperest. Mellőzte az I. rendű alperes által indítványozott további tanúk kihallgatását, mert a felszámolás elrendelésekor nem vitatottan nem rendelkeztek könyvelési dokumentációval, így ez a hiányosság a tanúvallomásokkal nem pótolható.

[6] Az ítélet elleni fellebbezésében a felperes annak részbeni megváltoztatásával a II. rendű alperessel szembeni keresetének teljesítését is kérte.

Állítása szerint az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy a II. rendű alperes is az adós vezetőjének minősült, de helytelenül helyezkedett arra a jogi álláspontra, hogy a felelősség alól kimentette magát. A II. rendű alperes a személyes meghallgatásánál előadta, hogy nemcsak névleg kívánt az adós ügyvezetője lenni, ennek ellenére közömbös maradt a cég ügyeinek intézésében. Lehetősége lett volna arra, hogy érdeklődjön, felszólítást küldjön a cégiratokat ellenjegyző ügyvédnek. Köteles lett volna a cégeljárásban közreműködő ügyvédi irodát megkeresni a bejegyzés pótlásával kapcsolatban, és törvényességi felügyeleti eljárást is kezdeményezhetett. Az a körülmény, hogy az adós adminisztrációja nem volt megfelelő, nem elegendő ok a felelősség kimentésére. Az adós vagyoni helyzetének áttekintése érdekében semmit sem tett. Idézte a Cstv. 33/A. § (5) bekezdését, valamint a törvényi vélelem alapján a II. rendű alperesre háruló bizonyítási kötelezettséget. Állítása szerint, ha az adós teljes vagyona az I. rendű alperes tevékenységének következtében tűnt el, a II. rendű alperesnek aktív magatartást kellett volna tanúsítani annak visszaszerzése érdekében.

[7] A II. rendű alperes a fellebbezési ellenkérelmében kérte, hogy a másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletnek a II. rendű alperest érintő részét helyben.

Fenntartotta azt a védekezését, hogy a II. rendű alperes nem minősült a Cstv. 3. § (1) bekezdés d) pont szerinti vezetőnek. Ha mégis annak minősülne, a felelőssége alóli kimentés törvényi feltételei megvalósultak. A felperes sem vitatta, hogy részére iratanyagot és vagyont nem adtak át, és arra sincs adat, hogy az I. rendű alperes a vevőnek, illetve a képviselőjének azokat átadta. Helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság azt is, hogy az adós vagyona már azt megelőzően csökkent, hogy a II. rendű alperes az ügyvezetői megbízást elfogadta. Nem volt bizonyíték arra sem, hogy aktív eljárásával az adós vagyont csökkentette. Megjegyezte, hogy a felperes a 2015. július 22-én előterjesztett keresetét nem a fellebbezésben megjelölt magatartásokra és mulasztásokra alapította, így ezekre a másodfokú eljárásban már nem hivatkozhat. Ettől függetlenül megállapítható, hogy a

vagyonvesztés nem a felperes fellebbezésében megjelölt magatartások, intézkedések megtételének elmulasztása miatt következett be.

- [8] Az I. rendű alperes az ítélet elleni fellebbezésében annak megváltoztatásával az I. rendű alperessel szemben a kereset elutasítását kérte. Másodlagos kérelme az ítélet hatályon kívül helyezésére és az elsőfokú bíróságnak a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasítására irányult. Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság nem indokolta meg **1. tanú** tanúvallomásának mellőzését. Az elsőfokú ítélet jogszabálysértő, a tényeket és a körülményeket helytelenül értékelte, azokból téves jogi következtetést vont le. Az igazságügyi szakértő a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet időpontját pontosan nem határozta meg, csak valószínűsítette. Az I. rendű alperes okiratokkal bizonyította, hogy ügyvezetői tisztségéről történő lemondásáig, illetve üzletrészenek eladásáig az adósnek nem volt tartozása. Az üzletrész eladásának időpontjában a felperes és az adós között folyamatban volt a bírósági eljárás, amelyről a vevőt előzetesen tájékoztatta. Az adós vagyონának csökkenése nem jelenti a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet fennállását, és az legkorábban a kártérítési per jogerős lezárásával volt vélelmezhető. Ebben az időszakban az üzletrészek már a vevő tulajdonában álltak. Nem volt példa 2009. december 31. és 2013. március 19-e között arra, hogy az adós nem képes a követeléseit az esedékességkor kielégíteni. A 2013. március 31. és a 2014. március 15-éig terjedő időszakban a Cstv. hatályos rendelkezései szerint a vezetői tisztség fennállásához nem volt szükséges annak cégnyilvántartásba való bejegyzése. Mindezek alapján az I. rendű alperes ügyvezetői tisztsége legkésőbb a lemondását követő 60. napon megszűnt.
- Az I. rendű alperes 2008. és 2010. között tapasztalta az adós vagyoni helyzetében bekövetkezett negatív jelenségeket, de úgy ítélte meg, hogy a várható bevételek a működést biztosítani tudják. Kapacitását a felperessel megkötött szerződés teljesítése kötötte le, de a jogellenes felmondás új helyzetet teremtett, és így alappal bízhatott a károk megtérülésében. Az tűnt a legkedvezőbb megoldásnak, ha új befektetőt keres. Ezért adta el az üzletrészt. Ettől kezdődően a II. rendű alperes feladata volt a cég vezetése, irányítása, a jogváltás átvezetése és új könyvelő megbízása. A volt könyvelő által készített jegyzőkönyv alapján a könyvelő 2013. március 18-án átadta az I. rendű alperesnek a könyvelési iratanyagot, míg annak további sorsáról a taggyűlési jegyzőkönyv szolgál információval. Idézte **1. tanú** 2017. június 1-jén előadott tanúvallomását, amely szerint a társaság iratait átadták a vevőnek. Az iratátadás tekintetében kiemelt jelentősége van tanú 2019. szeptember 18-ai tanúvallomásának, aki az iratátadásban tanúvallomása szerint nem vett részt, de következtetett arra, hogy az mégis megtörtént, mert a meghatalmazást úgy kapta, hogy csak azt követően írthatta alá okiratot, ha a könyvelési anyag tartalmát a megbízók megvizsgálják.
- [9] A felperes az I. rendű alperes fellebbezésére benyújtott ellenkérelmében az elsőfokú ítélet I. rendű alperest érintő rendelkezésének helybenhagyását kérte.
- Előadta, hogy a szakértő a véleményét részletesen megindokolta. Az I. rendű alperes figyelmen kívül hagyta azt a megállapítást, hogy az adós vezetői 2009. december 31-én észszerűen előre láthatták, hogy az adós nem lesz képes az esedékességkor kielégíteni a vele szemben fennálló követeléseket. Az I. rendű alperes 2013. márciusáig volt az adós ügyvezetője, amikor a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet mindenképpen fennállt. Az elsőfokú bíróság megfelelően megindokolta, hogy az I. rendű alperest miért tekintette vezető tisztségviselőnek. Az I. rendű alperes nem jelölt meg egyetlen olyan körülményt sem, amelyből arra lehet következtetni, hogy a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően a vezetői feladatait a hitelezők érdekeinek figyelembe vételével látta el. Ezzel szemben megállapítható, hogy az iratokat és a vagyont a felszámolónak nem adta át, és azt sem tudta igazolni, hogy a belépő tagnak átadta. Nem tett eleget a számvitelről szóló 2000. évi C. törvény 15. § (8) bekezdésének, az adós meglévő pénzeszközeit ismeretlen személyek részére kiszolgáltatta, amelyek utóbb nem voltak fellelhetőek, míg a 2008-2013. közötti időszakra az adósnek legalább 338,1 millió forint vagyonvesztést okozott.

Nem tudott felmutatni olyan átadás-átvételi jegyzőkönyvet, amely igazolná, hogy az iratokat valóban átadta, és pontosan milyen iratokat adott át. Ha átadta a vevőnek az iratanyagot, semmit nem tett annak érdekében, hogy visszaszerezze és a felszámolónak átadja.

- [10] A II. rendű alperes az I. rendű alperes fellebbezésére észrevételt tett, amelyben kiemelte, hogy az elsőfokú bíróság megalapozottan állapította meg az I. rendű alperes felelősségét. Nem helytálló az I. rendű alperesnek az a hivatkozása, hogy a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet nem 2009. december 31-én következett be, és tévesen hivatkozik arra is, hogy az érintett időszakban a vezető tisztségviselői tisztség fennállásához nem kellett cégnyilvántartási bejegyzés. Jelen esetben a Cstv.-nek a 2014. március 15-ét követő időállapot szerinti rendelkezését kell alkalmazni. Az I. rendű alperes nem bizonyította, hogy a belépő tagnak bármilyen iratot és vagyont átadott, az átvételi elismervényt nem tudta bemutatni.
- [11] Az elsőfokú bíróság ítéletének a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 228. § (4) bekezdése szerint nem volt a felperes és az I. rendű alperes fellebbezésével nem érintett jogerőre emelkedett rendelkezése, ezért a másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletet teljes egészében bírálta felül.
- [12] A fellebbezés nem alapos.
- [13] Az elsőfokú bíróság a felperes keresetének eldöntéséhez szükséges bizonyítási eljárást lefolytatta, a tényállást helyesen állapította meg, és helytálló érdemi döntést hozott, amellyel a másodfokú bíróság a következő indokok miatt értett egyet.
- [14] Az adós elleni felszámolási eljárás 2014. július 2-án indult, így a felek jogviszonyára a Cstv. 33/A. §-ának 2017. július 1-ig hatályban volt rendelkezéseit kell alkalmazni. A megismételt eljárásban már nem volt vitatott tény, hogy a felperest az adós hitelezőjeként megillette a perindítás joga. A felszámolás iránti kérelem benyújtásának időpontjában (2014. július 2.) a Cstv. 3. § (1) bekezdés d) pontjának a 2014. március 15-étől módosított rendelkezése volt hatályban, ezért nem helytálló az I. rendű alperesnek a Cstv. 2014. március 14-ével hatályát veszített rendelkezéseire történő hivatkozása. A jelen eljárásban a Cstv. 33/A. § (1) bekezdés alkalmazása szempontjából is irányadó 3. § (1) bekezdés d) pontja szerint a felek jogviszonyában azt a személyt kell a gazdálkodó szervezet vezetőjének tekinteni, aki a felszámolás kezdő időpontjában és az azt megelőző három évben vezető tisztségviselőként be volt jegyezve a közhiteles cégnyilvántartásba [Cstv. 3. (1) bekezdés d) pont].
- [15] A Ctv. 8. § (1) bekezdése alapján a cég szervezeti képviselőre vonatkozó rendelkezéseket az adott cégformára irányadó jogszabály állapítja meg. A szervezeti képviselő személye a Ctv. 24. § (1) bekezdésének h) pont alapján a cégnyilvántartás kötelező tartalmi eleme, amelynek változását a cégbíróság a Ctv. IV. fejezete és a Ctv. 32. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. garanciális rendelkezései szerint lefolytatott nemperes eljárás keretei között jegyzi be a cégnyilvántartásba. Ha a vezető tisztségviselő személyében történő változásbejegyzés iránti eljárás nem vezet eredményre (Ctv. 50. §), a korábbi vezető tisztségviselő a Ctv. 88. § (1) bekezdésében szabályozott eljárásban kérheti bejegyzésének törlését.
- [16] Mindezekre tekintettel a közhiteles cégnyilvántartásba bejegyzett vezető tisztségviselő a vélelem alapjául szolgáló tényekkel szemben a társaság belső jogviszonyában bekövetkezett esetleges változásokra a Cstv. 31. § (1) bekezdésében és a 11/2009. (IV. 28.) IRM-MeHVM-PM együttes rendeletben előírt kötelezettségek teljesítésének elmulasztása esetén nem hivatkozhat, így neki kell bizonyítania, hogy a felszámolás kezdő időpontját megelőző három évben, a fizetéseképtelenséggel

fenyegető helyzet bekövetkeztét követően ügyvezetési feladatait a hitelezők érdekeinek figyelembevételével látta el, vagy a hitelezők követeléseinek teljes mértékben történő kielégítését nem hiúsította meg.

- [17] A felszámolónak az adós vagyonával kapcsolatos képviseleti jogosultságait a bíróság kirendelése keletkezteti [Cstv. 27/A. §, 28. § (1) bekezdés, 34. § (2) bekezdés], míg a korábbi vezetőnek a felszámolóval szembeni kötelezettségeit a felszámolás elrendelésétől kezdődően a Cstv. 31. § (1) bekezdése határozza meg. A cégnyilvántartás közhitelességéből következően (Ctv. 22. §) a gazdálkodó szervezet a hatóságokkal, cégbírósággal és a felszámolóval szembeni kötelezettségeinek a felszámolás kezdő időpontjáig bejegyzett törvényes képviselője útján tud hatályosan eleget tenni.
- [18] Mindezek alapján a másodfokú bíróság megállapította, hogy a Cstv. 33/A. § (3) bekezdésében szabályozott törvényi vélelem kizárólag a cégnyilvántartásba szervezeti képviselőként bejegyzett I. rendű alperes tekintetében állt fenn.
- [19] A másodfokú bíróság maradéktalanul egyetértett az elsőfokú ítéletnek az I. rendű alperessel szembeni kereset elbírálását érintő indokaival, ezért az I. rendű alperes fellebbezése folytán csupán az alábbiakat emeli ki.
- [20] Kétségtelen, hogy a szakértő a rendelkezésére álló adatok alapján valószínűsítette a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet kezdő időpontját, azonban a bíróság a Pp. 206. § (1) bekezdésében foglalt jogkörében a szakvélemény következtetéseit és az alapjául szolgáló bizonyítékokat együttesen értékeli, és meggyőződése szerint bírálja el. Az elsőfokú bíróság értékelte, hogy az adós rövidlejáratú kötelezettségei 2009. december 31-én már több mint 163 millió forinttal meghaladták a pénzeszközök és a követelések együttes összegét, míg a pénzügyi fedezetlenség több mint 115 millió forinttal romlott az előző évhez képest. Mindezek mellett a szakértő rámutatott arra is, hogy a pénzügyi fedezetlenség korábban, 2006-ban kezdődött, és 2009-re az előző 2 évhez képest megháromszorozódott. Ilyen likviditási adatok mellett a másodfokú bíróságnak nem volt indoka arra, hogy az elsőfokú bíróság okszerű értékelésén alapuló megállapítását felülmérlegelje, így az I. rendű alperes fellebbezésnek a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet időpontját érintő kifogásai nem alaposak.
- [21] Az előzményi eljárásban a felperes 2009. november 20-án nyújtott be fizetési meghagyás kibocsátása iránti kérelmet az adóssal szemben, míg az adós alpereseként a per utolsó tárgyalási határnapján (2012. május 9-én) indított viszontkeresetet, amelyet a bíróság érdemi vizsgálat nélkül elutasított. Mindezekre tekintettel ellentmondásos az I. rendű alperesnek az arra való hivatkozása, hogy a felperessel szemben alappal bízott kárai megtérülésében. Az adósnak egy esetleges követelés érvényesítésével kapcsolatos várakozása nem alkalmas a vélelem megdöntésére és a Cstv. 33/A. § (3) bekezdésében szabályozott mentesülés alapjául szolgáló okok bizonyítására.
- [22] Az elsőfokú bíróság a rendelkezésére álló bizonyítási eszközök okszerű értékelésével jutott arra a következtetésre, hogy az I. rendű alperes a Cstv. 31. § (1) bekezdésében foglalt kötelezettségeinek elmulasztása okán fennálló törvényi vélelmet nem tudta megdönteni. Az I. rendű alperes maga sem hivatkozott arra, hogy az adós iratait megkísérelte átadni a II. rendű alperesnek mint megválasztott új vezető tisztségviselőnek. Ezzel szemben kifejezetten úgy nyilatkozott, hogy a társaság iratait a II. rendű alperesnek nem adta át (7G.40.718/2015/12. számú tárgyalási jegyzőkönyv). Ez utóbbi önmagában alátámasztja, hogy nem az ilyen tisztséget betöltő személytől elvárható módon járt el, mert a társaság működésére vonatkozó iratok hiányában az új ügyvezető nem tud eleget tenni a Gt., Ctv. és a számvitelről szóló 2000. évi C. törvényben előírt jogszabályi kötelezettségeinek. Mindezek

mellett az elsőfokú bíróság helyesen értékelte, hogy a szolgáltatott bizonyítékok az iratok átadásával kapcsolatban fennálló ellentmondásokat nem oldották fel, mert a taggyűlési jegyzőkönyv valóságtartalmát a vevő képviselőjében eljáró tanúvallomása kétségesre tette, így az I. rendű alperes tényállításainak alátámasztására nem alkalmas. A taggyűlési jegyzőkönyv szerint a tanú kijelentette, hogy a teljes könyvelési anyag átvételéről elismervényt írt alá, míg tanúként egyértelműen azt vallotta, hogy ilyen iratanyag átvételére a meghatalmazása nem terjedt ki. Emellett - mint ahogy arra az elsőfokú bíróság helyesen rámutatott - az I. rendű alperes a könyvelési iratok átvételét a taggyűlési jegyzőkönyvben hivatkozott okirattal (elismervény) sem tudta bizonyítani. **1. tanú** csupán visszautalt a taggyűlési jegyzőkönyvre, azonban nem állította, hogy az iratok átadásánál jelen volt, így vallomása csak az ellentmondásokat hordozó iratból származó következtetéseken alapult, ezért nem alkalmas az I. rendű alperes tényállításainak bizonyítására. Erre tekintettel a tanúvallomás értékelésének mellőzése a kereset érdemi elbírálását nem érintette.

- [23] Mindezek alapján az elsőfokú bíróság a jogszabályok helyes alkalmazásával jutott arra a következtetésre, hogy a hitelezői érdeket sértő vagyonsökkenésért az I. rendű alperes felelőssége a Cstv. 33/A. § (1) bekezdésében meghatározottak szerint fennáll.
- [24] Az [14]-[18] bekezdésekben leírt indokok folytán a II. rendű alperessel szemben a Cstv. 33/A. § (1) bekezdésben írt kártérítési felelősség alapjául szolgáló tényeket a Pp. 164. § (1) bekezdése értelmében a felperesnek kellett bizonyítani. Figyelemmel arra, hogy a II. rendű alperes nem tekinthető az adós vezetőjének, a Cstv. 33/A. § (1) bekezdése értelmében a felelőssége kizárólag abban az esetben állhat fenn, ha az adós döntéseinek meghozatalára tényleges befolyást gyakorolt.
- [25] A felek tényállításainak az elsőfokú eljárásban szolgáltatott bizonyítékokkal történő egybevetése alapján kétséget kizáróan megállapítható, hogy a II. rendű alperes a perbeli időszakban az adós irataival nem rendelkezett, a nevében gazdálkodó tevékenységet nem folytatott, és a 2013. március 19-ei megválasztásán túlmenően a céggel semmilyen kapcsolatban nem állt. Az I. rendű alperes személyes meghallgatása mindezt alátámasztja, nyilatkozata szerint a II. rendű alperes a cég iratait nem kapta meg, és hiányolta, hogy nem kereste meg senki (7.G.40.718/2015./12. számú jegyzőkönyv). Arra utaló adat nem merült fel, hogy a II. rendű alperes a megválasztását követően az adósnál bármilyen tevékenységet végzett, míg az elsőfokú bíróság helyesen emelte ki, hogy a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet már jóval a II. rendű alperes ügyvezetői megbízása előtt bekövetkezett. A felperes fellebbezésében felsorolt mulasztásoknak a II. rendű alperessel szembeni kereset elbírálásánál nem volt érdemi jelentősége, mert a Cstv. 33/A. § (1) bekezdésében írt törvényi tényállás megvalósulása csak abban az esetben lett volna vizsgálható, ha bizonyítja, hogy a II. rendű alperes az adós döntésének meghozatalára ténylegesen meghatározó befolyást gyakorolt. Ezt azonban a felperes a Pp. 164. § (1) bekezdése alapján rá háruló bizonyítási kötelezettsége ellenére bizonyítékokkal nem tudta alátámasztani, így a bizonyítás hiányosságait a Pp. 3. § (3) bekezdés alapján a terhére kell értékelni. Erre tekintettel a másodfokú bíróság is arra a következtetésre jutott, hogy a Cstv. 33/A. § (1) bekezdés szerint a II. rendű alperest az adós hitelezőivel szemben nem terheli felelősség.
- [26] Az elsőfokú bíróság a kereset elbírálásához szükséges bizonyítást lefolytatta, eljárási szabályt nem sértett, ezért az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésének a Pp. 252. § (2)-(3) bekezdésében írt eljárási feltételei nem állnak fenn.
- [27] A kifejtett indokokra tekintettel a másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletet a Pp. 253. § (2) bekezdése értelmében - az I. rendű alperes tekintetében a Pp. 254. § (3) bekezdése szerint visszautalva annak helyes indokaira, míg a II. rendű alperesnél az indokok megváltoztatása mellett - helybenhagyta.

- [28] A felperes és az I. rendű alperes fellebbezése eredménytelen volt, így a fellebbezésükkel járó másodfokú perköltségeiket maguk viselik, míg a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján az I. rendű alperes a felperesnek, a felperes pedig a II. rendű alperesnek köteles az ügyvédi munkadíjban felmerült másodfokú perköltségeket megfizetni, amelyek mértékét a másodfokú bíróság a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (3) és (5) bekezdés alapján a kifejtett érdemi tevékenységet mérlegelve állapította meg.

Budapest, 2020. szeptember 30.

. Volein Anna s.k.. Bleier Judit s.k.. Kovács Mária s.k.
a tanács elnöke előadó bíró

bíró

A kiadmány hitelül: